

Motion

1980/81:238

av Bertil Fiskejö
om remissförfarande

Remissväsendet fyller en viktig funktion i det förberedelsearbete som normalt föregår lagstiftning och andra beslut i riksdagen. Genom remissväsendet får olika myndigheter och organisationer möjlighet att avge på sakkunskap och värderingar grundade synpunkter på ett utredningsförslag innan det kommer in i den avgörande beredningsprocessen. Detta är av stort värde.

Detta kan inte undanskymma att utarbetandet av remissvar innebär en betydande ökning av arbetsbördan för myndigheten. Detta har under senare år i någon mån motverkats genom att urvalet av remissinstanser från fall till fall gjorts något snävare. Detta är en riktig ambition. Remisserna bör enbart gå till myndigheter eller organ som besitter särskild sakkunskap eller i övrigt kan förväntas ha för ärendet intressanta synpunkter.

I ett avseende tycks dock remissförfarandet ha expanderat på ett sätt som starkt kan ifrågasättas. Det gäller remisser till kommittéer. Vissa kommittéer får under den tid de sitter ett mycket stort antal betänkanden på remiss. Det förekommer t. o. m. att riksdagsutskott remitterar motioner till utredningar för yttrande.

Det förfarande som här påtalats kan i viss utsträckning bero på att utredningsväsendet inom en del områden är dåligt samordnat. Det förekommer en onödig överlappning mellan olika kommittéers ämnesområden. Helt kan säkerligen detta dock inte undvikas på grund av att en del kommittéers ämnesområden i annat fall skulle bli alltför omfattande och på grund av att det är svårt att finna helt klara gränsdragningar mellan olika sakområden.

Detta bör dock enligt min mening inte få leda till att vissa kommittéer tvingas lägga en mycket stor del av sin tid på utarbetandet av remissyttranden över andra kommittéers betänkanden. Därmed fördröjs på ett allvarligt sätt arbetet med de sakuppgifter som är vederbörande kommittés huvuduppgift.

Inte sällan innebär kravet på remissyttrande att en kommitté tvingas lägga om den ursprungliga planeringen eller föregripa ställningstaganden som borde komma först på ett senare stadium av kommitténs arbete. Effektiviteten i utredningsväsendet försämras således genom den typ av remissförfarande som jag här nämnt. Dessutom är det enligt min uppfattning principiellt felaktigt att kommittéer på detta sätt skall värdera varandras arbetsresultat. Kommittéerna skall ha som uppgift att fullgöra det utredningsuppdrag de ålagts, inte att tjänstgöra som remissorgan. Den sammanvägning av

förslagen från olika utredningar som i vissa fall måste göras bör ske på ett senare stadium, dvs. när man i vederbörande departement överväger utformningen av propositionerna. Regeringen bör således åläggas stark restriktivitet när det gäller remisser till utredningar.

Remisser till utredningar från riksdagsutskott bör helst helt upphöra. Dessa remisser innebär i realiteten endast att partiernas slutliga ståndpunkter fastläggs genom deras representanter i utredningarna i stället för i vederbörande utskott. Det är en ur arbetssynpunkt helt onödig omgång.

Med hänvisning till vad som här anförts hemställer jag

1. att riksdagen uttalar sig för att regeringen bör visa stor restriktivitet när det gäller remiss av utredningsbetänkanden eller departementspromemorior för yttrande till utredningar,
2. att riksdagen uttalar sig för att riksdagsutskott inte bör remittera motioner eller andra ärenden för yttranden till utredningar.

Stockholm den 15 januari 1981

BERTIL FISKESJÖ (c)